

Det amerikanske præsidentembedes sande magt

24. august (EIRNS) – Da præsident Joe Biden under sine eftermiddagsudtalelser til pressen, efter sit virtuelle møde med G7-nationerne, gjorde det klart, at han holder sig til tidsfristen for tilbagetrækning i Afghanistan den 31. august, sænkede der sig en mørk sky over Downing Street 10, Porton Down og Gee Street i Clerkenwell, hjemsted for Tavistock Instituttet. Den misfornøjede Nigel Kim Darroch, Baron Darroch fra Kew, sagde: "Det kommer til at tage ret lang tid for Vesten som helhed – fordi dette er en vestlig fiasko, en vestlig katastrofe, ikke kun for Storbritannien og USA – at komme sig efter alt dette, at genoprette vores ry". Han, som blev berygtet for sin "oversvømmelse af Trump-zonen" må se den hårde sandhed i øjnene, at de mange forsøg på at stoppe Biden fra at gennemføre den lovede tilbagetrækning fra Afghanistan ikke har virket, og at PR-tricket, kendt som "Global Britain", netop er blevet afsløret i at være et "Windsor-sandslot".

Pensioneret admiral Mike Mullen, tidligere chef for forsvarskommandoen fra oktober 2007 til september 2011 – det vil sige under både Bush 43 og "Bush 44" (Barack Obama) – tilstod, at han, Obama, og hele hans administrationen havde taget fejl, og at Joe Biden havde ret i, hvorvidt indsatsen i Afghanistan skulle forøges med 40.000 tropper i 2009. Biden havde modsat sig forøgelsen, og foreslået 10.000 tropper, der ville bekæmpe terrorisme ved grænsen mellem Pakistan og Afghanistan og ellers træne det afghanske militær. Biden "fik det tilbage på sporet dengang... jeg giver ham æren for det", sagde Mullen. Han er den første til at udføre muligheden for, hvad Ray McGovern har kaldt "metanoia." Når Metanoia ("omvendelse") blev personificeret, var det ofte som en gudinde, tildækket og sorgfuld, der inspirerede til både beklagelse og refleksion, hvilket førte til afvisning af usund

dømmekraft.

Dem der har været ramt af kronisk fejlvurdering af den aktuelle historie i de sidste mange år på grund af den utålelige partipolitik, især efter Lyndon LaRouches konstateringer i september 2012 af det politiske partisystems død i Amerika efter Cheney/Obama-"Bush 43/44", er forvirrede over den nuværende tid. Caitlin Johnstone bemærkede i en artikel den 22. august med titlen "Bush-Era War Criminals Louder Than Ever because They've Lost the Argument", at: "Efter at de amerikanske troppers tilbagetrækning endegyldigt fastslog, at den afghanske 'regering', som de har brugt tyve år på at foregive at opbygge nationen sammen med, i det væsentlige var en skrøne, hvilket beviste for verden, at de hele tiden har løjet for os om fakta i Afghanistan, skulle man forvente, at de, der hjalp med at bane vejen for denne katastrofale besættelse, ville være meget tavse på dette tidspunkt i historien. Men langt fra at være tavse og krybe ind under en sten for at vente på dødens søde omfavelse, har disse skabninger i stedet været højrøstede og skamløst artikulerede.

"Tony Blair Institute for Global Change har udsendt et langt essay af den tidligere premierminister, der førte Storbritannien ind i to af de mest uoverskuelige militære indgreb som kan ihukømmes. Blair kritiserer tilbagetrækningen som værende sket ud fra "troskab mod et tåbeligt politisk slogan om at afslutte 'de evige krige'". Blair har længe, gennem 'Responsibility to Protect' troet og praktiseret ideen om, at Det globale Storbritannien skal forsvares ihærdigt ned til den sidste amerikaner. Men de, der afviser at forstå det britiske "babylonske præstedømmes særlige forhold" til USA, "kan ikke begribe dette" og er forblevet bevidst uoplyste.

En erklæring skrevet af Shanghai Cooperation Organization om situationen udtalte: "SCO -medlemslandene bekræfter deres intention om at hjælpe Afghanistan med at blive et fredeligt,

stabilt og velstående land, fri for terrorisme, krig eller narkotika, og er parate til at deltage i internationale bestræbelser på at stabilisere og udvikle Afghanistan med FN i en central og koordinerende rolle". Afghanistan, der tilslutter sig Bælte og Vejinitiativet, er vejen frem, og USA, der med udgangspunkt i det helt reelle behov for en verdenssundheds-plattform, kan rette opmærksomheden mod at slutte sig til disse nationer, samtidig med at de genopbygger og rustet sin egen nation til denne kamp.

Over to tredjedele af det amerikanske folk ønsker, at krigen skal slutte. Præsidentskabet har taget skridt til at honorere dette ønske og for at fuldføre denne politik i Afghanistan. Hvad angår kaosset i forbindelse med evakueringen: har nogen overvejet, at det faktum at fraktioner i USA afslog tilbuddet om at koordinere indsatsen i Afghanistan, herunder evakueringsindsatsen, med russerne og muligvis andre, har bidraget til ustabiliteten? Eller at bekendtgørelse og gennemførelse af et verdenssundhedsmæssigt anti-Covid-19-initiativ, for måneder siden, i retning af hvad Helga Zepp-LaRouche har foreslået på den ene konference efter den anden siden juni 2020, også ville have været med til at forhåndsstabilisere forholdene for tilbagetrækning i Afghanistan før evakuering? Selv nu, og for en lille procentdel af de 2 billioner \$, der vides at være brugt i krigen igennem de sidste 20 år, kunne USA hjælpe med at vinde freden i Afghanistan gennem et udviklingsprogram for en verdenssundheds-plattform, der involverer alle nationerne i området.

Lyndon LaRouche sagde fra fængslet i et interview fra 1991: "Om jeg forbliver i fængsel eller ej, er i det væsentlige op til præsidenten eller præsidentembedet. De juridiske grunde til at fjerne mig fra fængslet – ved at ophæve dommen, eksisterer... beviserne findes. Om dette bevis og denne procedure vil blive efterlevet, vil være op til det politiske pres, der påvirker præsidentskabet. Jeg er her, fordi

præsidenten ønsker mig her, og ikke nogen anden grund. Hvis præsidenten skulle ændre opfattelse, så ville jeg sikkert... lovgivningen ville tillade at løslade mig fra fængslet". [Dette skete – LaRouche blev fængslet under den ældre George Bush, og løsladt da Clinton blev præsident.] LaRouche, der førte valgkampagne som præsidentkandidat mere end nogen anden person, indså, at det amerikanske præsidentskabs institutionelle beføjelser var af en anden karakter end de kompromitterede kapaciteter af en statsminister. Når USA's præsidentskabs magt indsættes for det gode, er det enormt, det største i verden. Bidens fuldførelse af tilbagetrækningen, som Trump startede, på trods af pres fra det britisk inspirerede Pentagon og udenrigsministeriets til at gøre det modsatte, er, såfremt den fuldføres, et eksempel på dette.